

Οι σύντροφοι μας δε βιάζουν

Έξι ολόκληρα χρόνια πέρασαν μέχρι να βγει στην επιφάνεια η είδηση του βιασμού μιας 18χρονης γυναίκας μέσα σε ένα αυτοδιαχειρίζόμενο, αντιφασιστικό στέκι της Βόρειας Ιταλίας. Κι αν σας φαίνεται οξύμωρο το γεγονός πως γίνεται άνδρες που πολεμάνε τον φασισμό, να βιάζουν τις συντρόφισες τους, δεν έχετε παρά να παρακολουθήσετε λίγο παραπάνω αυτήν την ιστορία σε ένα κείμενο που αναρτήσαμε στην ιστοσελίδα μας (0151.espirvblogs.net), για να δείτε πως τελικά οι βιαστές όχι μόνο δεν αποτέλεσαν μια περιθωριοποιημένη «παρεκκλίνουσα» ομάδα, αλλά μέσα στα χρόνια αυτά έλαβαν την στήριξη κινηματικών συλλογικοτήπων και ατόμων. Όμως, σε ένα χώρο που ο βιασμός θεωρητικά καταδικάζεται και πολεμιέται, με τι μέσα με τι ιθικές και πολιτικές αξίες μπορεί να στηριχθεί; Μα φυσικά με το ξακουστό «δεν ξέρω-δεν άκουσα-δεν είδα» σε πρώτη φάση και σε δεύτερη, όταν το πρώτο είναι κομματάκι δύσκολο πλέον να σταθεί, αφού οι δράστες φρόντισαν να βιντεοσκοπήσουν και να κάνουν διάσημη την πράξη τους, με το να φεύγει ο φακός από τους βιαστές και να εσπιάζει στο ποιον του θύματος. Παράλληλα λοιπόν, με την εκδίκαση της υπόθεσης και την αναπαραγώγη της είδησης στη ιταλικά μέσα ενημέρωσης, μια λασπολογία εναντίον της γυναίκας αυτής λαμβάνει χώρα, η οποία κατηγορείται ως «ρουφιάνα» που πρόδωσε τους συντρόφους της επειδή κατήγειλε στους μπάτσους τους βιαστές της. Αυτή τη φορά όμως κάποιες άλλες αντιφασιστικές συλλογικότητες – απ' αυτές που έχουν συνειδοποιηθεί το βάρος των λέξεων – αποδιασμένες από όλη αυτήν την κατάσταση αποφασίζουν να σταθούν στο πλευρό αυτής της θαρραλέας γυναίκα. Γράφουν ένα αναλυτικό κείμενο πάνω στα γεγονότα, τις λογικές συγκάλυψης τους και το πως αυτές οι λογικές επιχειρούν να συνδεθούν με τις αναρχικές και αντεξουσιαστικές ιδεολογίες, και το διαδίδουν δημόσια καλώντας και άλλες ομάδες να μην στέκονται άλλο αρέτοκες και να πάρουν θέση. Μέσα στο κείμενο αυτό, ο βιασμός παύει να είναι μια φρικτή στιγμή που πρέπει να θαφτεί βαθιά στη σιωπή, αλλά ένα ανοιχτό τραύμα που σκαλίζουν καθημερινά οι σεξιστικές σχέσεις και συμπεριφορές και που είναι τόσο καλά ριζωμένο στις αξίες αυτής της κοινωνίας που ακόμα και οι μεγαλύτεροι πολέμοι του θάνατου αυτό λάβει χώρα «στο ίδιο τους τα σπίτι» θα σπάσουν άμυνες και τείχη προκειμένου να μην το αντιμετωπίσουν. Ή όπως λένε και οι ομάδες *Romantic Punks* και *Guerriere Sailors*: «Αν για να διατηρήσουμε και να εξασφαλίσουμε το καλό μιας ομάδας, θα πρέπει να ισοπεδώσουμε μερικά άτομα, να σιωπήσουμε απέναντι στον πόνο τους, και να γυρίσουμε την πλάτη στα πολιτικά ιδανικά μας μπορούμε ακόμα να θεωρούμαστε αναρχικοί;» Όλα αυτά βέβαια – ευτυχώς – έχουν να κάνουν με τη γειτονική Ιταλία και εμείς έχουμε αποφύγει τέτοιου είδους προβλήματα...

